

N:o 64.

Ank. till Riksd. kansli den 14 maj 1908, kl. 5 e. m.

Utlåtande i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag, innefattande tillägg till 162 § i lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse.

Genom en den 9 april 1908 dagtecknad proposition, n:o 165, hvilken blifvit af båda kamrarna till lagutskottet hänvisad, har Kungl. Maj:t under åberopande af propositionen bilagdt, i statsrådet fördt protokoll föreslagit Riksdagen antaga följande förslag till

Lag

innefattande tillägg till 162 § i lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse.

Såsom tillägg till hvad i 162 § i lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse är stadgadt förordnas som följer:

Hvad i 162 § i lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse är stadgadt skall ej äga tillämpning beträffande Stockholms stads brandförsäkringskontor.

I afseende å brandförsäkringskontoret skall i tillämpliga delar gälla hvad i nämnda lag är beträffande ömsesidigt försäkringsbolag, som meddelar brandförsäkring för all framtid eller för längre tid än tio år, i allmänhet stadgadt, dock att härigenom icke föranledes skyldighet för kontorets delägare att vidkännas vidsträcktare ansvarighet för kontorets förbindelser, än som förefunnits före den 1 januari 1904.

Denna lag träder i kraft genast efter utfärdandet.

Bih. till Riksd. Prot. 1908. 7 Saml. 61 Häft. (N:o 64.)

Utskottets
yttrande.

Såsom framgår af det vid ifrågavarande proposition fogade utdrag af statsrådsprotokollet, är propositionen närmast föranledd af en af direktionen för Stockholms stads brandförsäkringskontor till Kungl. Maj:t ingifven skrift, däruti anhållits, att Kungl. Maj:t täcktes vidtaga erforderliga åtgärder för att bereda kontoret rätt att fortsätta sin rörelse, utan att dess delägare förpliktades till personlig ansvarighet för kontorets förbindelser i vidsträcktare mån, än sådan ansvarighet kunde hafva ålegat dem, innan lagen den 24 juli 1903 om försäkringsrörelse trädte i kraft.

Beträffande olägenheten för kontoret af en dylik ansvarighet har statsrådet och chefen för civildepartementet till nämnda protokoll anfört följande:

»Äfven jag finner det vara sannolikt, att, på sätt från brandförsäkringskontorets sida uppgifvits, det skulle kunna för kontoret medföra olägenhet, om lagen om försäkringsrörelse komme att utan vidare vinna tillämpning å nämnda försäkringsanstalt. Ett erkännande häraf torde ock få anses ligga däri, att Kungl. Maj:t, såsom i ansökningen omförmäles, genom resolution den 12 februari 1904 funnit skäligt medgifva, att med tillämpningen å brandförsäkringskontoret af lagens föreskrifter om delägarers i ömsesidigt försäkringsbolag personliga ansvarighet finge anstå till den 1 juli 1906, ett medgifvande som sedermera förnyats, senast den 4 juni 1907 för så lång tid, som Kungl. Maj:t äger bevilja dylikt anstånd, eller till den 1 januari 1909. Oafsedt om man anser eller icke anser öfvervägande skäl tala för den uppfattningen, att brandförsäkringskontorets delägare af ålder häftat och nu häfta i personligt ansvar för dess förbindelser, torde någon fullständig visshet i denna fråga icke kunna åvägabringas annat än genom lagskipningens afgörande, i händelse en till äfventyrs behöflig uttaxering skulle bli föremål för tvist vid domstol. Den möjligheten är alltså icke utesluten, att vid en blifvande uttaxering personlig ansvarighet befunnes kunna utkrävas endast af vissa delägare, nämligen sådana, som tillkommit efter det lagen om försäkringsrörelse i sin helhet erhållit tillämpning å brandförsäkringskontoret, eller som eljest i detta afseende vore underkastade berörda lags bestämmelser. Dessa delägare komme då att så mycket hårdare drabbas af ansvarigheten. Möjligheten af en sådan ojämn och för nytillträdande försäkringstagare ogynnsam fördelning är i och för sig otillfredsställande, och det förefaller antagligt, att den skulle vara hinderlig för kontorets framtida verksamhet.» — Då departementschefen tillika hyst den meningen, att berörda olägenhet, hvilken vid försäkringslagens tillkomst knappast var föremål för särskild uppmärk-

samhet, kan afhjälpas, utan att brandförsäkringskontorets soliditet äfventyras, har departementschefen förmält sig för sin del icke tveka att tillstyrka en lagstiftningsåtgärd i det syfte, kontoret i sin förevarande framställning angifvit, och förty ansett, att kontorets delägare icke borde åläggas vidsträcktare ansvarighet för kontorets förbindelser, än som må hafva förefunnits, innan försäkringslagen trädde i kraft.

Däremot har i anledning af försäkringsinspektionens därom gjorda framställning departementschefen hållit före, att lämplighetsskäl bestämdt talade för att låta Stockholms stads brandförsäkringskontor med dess omfattande rörelse och i flera afseenden säregna organisation underkastas de regler, som gälla enligt försäkringslagens allmänna stadganden, och hvilka äro i någon mån strängare än ensamt föreskrifterna i det för kontoret gällande reglemente. Härigenom blir nämligen kontoret pliktigt att upprätta samt söka Kungl. Maj:ts stadfästelse å grunder för beräkningen af premier och premiereserv, och blifva äfven tillgångar, motsvarande försäkringsfonden för bolagets försäkringar för längre tid än tio år, redovisade i värdehandlingar af närmare angifven beskaffenhet samt dessa värdehandlingar förvarade under ett allmänt ombuds vård.

Beträffande den närmare motiveringen till ifrågavarande lagförslag får utskottet hänvisa till den kungl. propositionen.

Utskottet har vid granskning af lagförslaget icke funnit något att mot detsamma erinra och får alltså hemställa,

att Kungl. Maj:ts förevarande proposition måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 14 maj 1908.

På lagutskottets vägnar:

ERNST TRYGGER.
